

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/605/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112214134
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7112214134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej, v právnej veci navrhovateľa B.. G. C., bývajúceho H. L., Ď. XX, proti odporkyni G. A., bývajúcej H. L., Ď. XX, zastúpenej JUDr. Ivanom Husárom, advokátom so sídlom v Košiciach, Vojenská 14, o zaplatenie 645,70 € s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 25. februára 2014, č.k. 12C 163/2013-116, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 25.2.2014, č.k. 12C 163/2013-116 zamietol žalobu (správne - návrh navrhovateľa), ktorým sa domáhal zaviazať odporkyňu na zaplatenie sumy 645,70 € a priznal odporkyni náhradu trov konania vo výške 100%. O výške trov konania si súd vymienil rozhodnúť samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ žiadal od odporkyne vydať bezdôvodné obohatenie v sume 645,70 € (ktorá pozostáva z bezdôvodne účtovaných nákladov za rok 2009 na byt č. 11 v sume 42,96 € - náklady kúrenia - a na byt č. 12 v sume 60,76 € - náklady kúrenia - bezdôvodne účtovanú účasť na položkách vo vyúčtovaní fondu údržby a opráv v roku 2010 v sume 448,94 €, a z vyúčtovania za rok 2010 sumu účtovanú za byt č. 11 vo výške 38,537 € - náklad kúrenia - a byt č. 12 vo výške 54,506 € - náklad kúrenia). Z predložených listinných dôkazov navrhovateľom súd zistil, že vyúčtovanie nákladov za služby spojené s bývaním za rok 2009 a 2010 vystavila spoločnosť Bytex Slovensko, s.r.o. ako správca bytov. Uvedené sumy navrhovateľ bol povinný platiť spoločnosti Bytex Slovensko, s.r.o., a nie odporkyni. Navrhovateľ tvrdil, že náklady za služby - kúrenie - boli použité na kotelňu, ktorá je vo vlastníctve odporkyne, a teda aj keď platil spoločnosti Bytex Slovensko, s.r.o. ako správcovi, v konečnom dôsledku sa zhodnocovala kotelňa patriaca odporkyni. Odporkyňa počas konania vysvetlila ako došlo k vybudovaniu kotelne. Na stavbu kotelne boli použité finančné prostriedky všetkých nájomcov bytov okrem navrhovateľa. Kotelňa (teda) nebola zriadená výlučne z finančných prostriedkov odporkyne. Samotná skutočnosť, že finančné prostriedky boli uložené na peňažnom účte odporkyne, nemá žiaden právny význam pri nadobudnutí vlastníctva kotelne. Odporkyňa administratívne zabezpečovala činnosť spojenú so zriaďovaním kotelne. K tomuto záveru dospel aj Krajský súd v Košiciach v rozsudku zo dňa 26.6.2013, č.k. 11 Co 133/2012-86. Okresný súd konštatoval, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, aby spoločnosť Bytex Slovensko, s.r.o. mala uzatvorenú zmluvu s odporkyňou ohľadom správy, resp. údržby kotelne, a nepreukázal ani to, aby Bytex Slovensko, s.r.o. peniaze, ktoré mu boli poukázané za služby za kúrenie, nejakým spôsobom preúčtoval na odporkyňu. Pretože odporkyňa nie je výlučnou vlastníčkou kotelne a navrhovateľ platil za vyúčtovanie nákladov za služby spojené s bývaním za rok 2009, 2010 spoločnosti Bytex Slovensko, s.r.o. a nie odporkyni, súd návrh navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia voči odporkyni zamietol.

Návrh navrhovateľa na doplnenie dokazovania (zmluvou o dielo č. 10/93, uzavretou medzi odporkyňou a firmou Solidstav, zmluvou o zriadení plynovej prípojky ku kotolni, o povolenie o zmene užívania stavby, o kolaudačné rozhodnutie ohľadom vybudovanej kotolne, ako aj listinný dôkaz, ktorý upravuje veľkosť spoluvlastníckych podielov „údajných“ vlastníkov predmetnej kotolne) súd zamietol, lebo vykonaným dokazovaním mal dostatočne preukázať, akým spôsobom došlo k vzniku kotolne, a kto je spoluvlastníkom predmetnej kotolne. Navrhované dôkazy nepovažoval za potrebné vykonať. Navyše predmetný návrh sa týkal bezdôvodného obohatenia odporkyne na účet navrhovateľa. Ani jeden z navrhovaných dôkazov sa netýkal predmetu sporu, lebo navrhovateľ platil platby spoločnosti Bytex Slovensko, s.r.o. Na zistený skutkový stav aplikoval súd ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 456 OZ. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil odkazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 7 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, písm. c/, písm. d/, písm. e/, písm. f/ O.s.p. Uviedol, že predmetná vec bola 25.5.2012 pôvodne pridelená zákonnému sudcovi JUDr. Ivete Slebodníkovej a neskôr „odňatá“ tomuto zákonnému sudcovi a dňa 15.5.2013 pridelená inému sudcovi Mgr. Milošovi Gregušovi. Navrhovateľ namietal tento postup v niekoľkých podaniach, a až po sťažnosti adresovanej predsedovi Krajského súdu v Košiciach obdržal list predsedu Okresného súdu Košice I, v ktorom predseda súdu konštatoval, že súd pri zmene zákonného sudcu postupoval v súlade s rozvrhom práce a zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Navrhovateľ v podaní zo dňa 21.2.2014 opätovne podal námietku pre porušenie článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a žiadal, aby Okresný súd Košice I vec ohľadom zmeny zákonného sudcu (v jeho právnej veci) postúpil nadriadenému súdu, ktorý je „kompetentný“ rozhodovať vo veci ohľadom porušenia ústavy a základných ľudských práv a slobôd. Odvolateľ vyslovil názor, že konajúci sudca Mgr. Miloš Greguš nemá „právomoc“ rozhodnúť o námietke navrhovateľa vo veci porušenia jeho ústavných práv ohľadom zákonného sudcu. Povinnosťou sudcu bolo postupovať podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a konanie prerušiť a postúpiť „návrh“ navrhovateľa Ústavnému súdu Slovenskej republiky na zaujatie stanoviska, resp. v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ (pravdepodobne mal na mysli § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) požiadať Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o „predbežnej otázke“ podľa medzinárodných zmlúv. V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vyslovil nespokojnosť s uznesením okresného súdu zo dňa 28.10.2013, č.k. 12C 163/2013-94, ktorým nepripustil zmenu návrhu, o ktorú navrhovateľ požiadal písomným podaním z 23.9.2013. Uvedené uznesenie považoval za nezákonné a malo slúžiť k tomu, aby navrhovateľovi bolo zabránené pri dokazovaní svojich tvrdení. Nesúhlasil ani s postupom súdu, ktorý zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania a uloženie povinnosti odporkyňi predložiť listinné dôkazy, ktoré špecifikoval v odvolaní, a to zmluvu o dielo č. 10/93, zmluvu o zriadení plynovej prípojky ku kotolni, listinný dôkaz, ktorým sa upravujú veľkosti spoluvlastníckych podielov „údajných“ vlastníkov kotolne, listinný dôkaz, ktorým sa upravuje „údajný“ spoluvlastnícky podiel kotolne v prospech navrhovateľa, povolenie o zmene užívania stavby, etc. Považoval za irelevantné odvolávať sa na rozsudok Okresného súdu Košice I, č.k. 15C 146/2011-60 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11 Co 133/2012-86, lebo ide o rozsudky, ktoré nie sú „právoplatné“ z dôvodu podaného dovolania.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie navrhovateľa ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 O.s.p. z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, písm. c/, písm. d/, písm. e/, písm. f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23.2.2016 o 13.15 hod., v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené minimálne päť dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 156 ods. 1, 3 O.s.p. za použitia § 211 ods. 2 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľ v odvolaní namieta odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. a odvolacie dôvody § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O.s.p.

Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je naplnený vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.

V § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je upravený odvolací dôvod, podľa ktorého súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. K tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že účastníci okrem povinnosti tvrdenia majú aj dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné, ďalej dôkazy nadbytočné a ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom, alebo sú založené na zhodnom tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 O.s.p.). Nevykonanie navrhnutých dôkazov je súd povinný odôvodniť v písomnom vyhotovení rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p. a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 O.s.p.

Ďalší odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p., že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.) je naplnený vtedy, ak účastník oprávnené uplatní nové dôkazné prostriedky v súlade s § 205a ods. 1 písm. c/ a d/ O.s.p. a z týchto skutočností vyplynie skutkový stav, ktorý je v rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriacim základ napadnutého rozhodnutia, a je zrejmé, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav, ktorý ako základ rozhodnutia neobstojí.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu okresného súdu nemožno vytknúť nedostatočne zistený skutkový stav, ani žeby vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani nevyšli za konania najavo, žeby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, žeby výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 133 až § 135 O.s.p. alebo žeby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. V konaní neboli zistené ani žiadne vady v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Mimoriadne podrobné, vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, ktorou sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj úvaha, na základe ktorej dospel k záveru, že odporkyňa nezískala bezdôvodné obohatenie na úkor navrhovateľa.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého navrhovateľovi nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči odporkyňi.

Navrhovateľ v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré už uvádzal v konaní pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa súd prvého stupňa náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní v danej veci, a preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

K jednotlivým odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné :

Podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší len, ak rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z citovaného ustanovenia § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. dôvodom zrušenia rozsudku je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom súd nie je správne obsadený, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca.

Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti nožnej svojvôli, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 757/2004 Z.z.“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zák. č. 757/2004 Z.z.). V zmysle § 50 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zák. č. 757/2004 Z.z. rozvrh práce obsahuje, okrem iného určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd, aj zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov, určenie spôsobu zastupovania sudcov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu, a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonávať jednotlivé úkony. Rozvrh práce musí byť v týchto otázkach pre účastníkov predvídateľný a transparentný.

V danom prípade nedošlo k odňatiu zákonného sudcu, lebo postup okresného súdu bol nielen v súlade s ustanoveniami zákona č. 757/2004 Z.z., ale aj s rozvrhom práce Okresného súdu Košice I na rok 2012 a rok 2013, ako aj v súlade s vyhláškou č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy (ďalej len vyhl. č. 543/2005 Z.z.).

Okresnému súdu Košice I bol dňa 25.5.2012 doručený návrh na začatie konania, v ktorom sa uplatňovalo právo na zaplatenie peňažnej sumy, a preto bol zapísaný do súdneho registra vecí v skrátrenom konaní „Ro“ a pridelená mu bola spisová značka 15Ro 304/2012 podľa článku II zapisovanie do súdnych

registrov okresného súdu uvedeného pod písmenom „J“ súdny register v skrátenej konaní podľa vyhlášky č. 543/2005 Z.z. Svedčí o tom potvrdenie okresného súdu zo dňa 25.5.2012 o prijatí návrhu na začatie konania a pridelení veci na rozhodnutie súdneho tajomníkovi Okresného súdu Košice I (viď č.l. 20 spisu), ktorý pracoval v senáte JUDr. Ivety Slobodníkovej.

Pretože proti platobnému rozkazu bol podaný odpor, správne v registri „Ro“ bolo vyznačené skončenie veci a jej prevod do súdneho registra „C“ podľa vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku - článok II pod „J“ súdny register vecí v skrátenej konaní pod bodom 3 písmeno a/. Po prevedení veci do súdneho registra „C“ bola vec náhodným výberom a prostredníctvom technických a programových prostriedkov pridelená do senátu 12C a zapísaná pod spisovou značkou 12C 163/2013 na prejednanie Mgr. Milošovi Gregušovi (viď potvrdenie na č.l. 52 spisu).

Neopodstatnená je námietka odvolateľa, že Mgr. Miloš Greguš rozhodol o námietke navrhovateľa o porušení odvolateľových ústavných práv ohľadom zákonného sudcu. Z obsahu spisu totiž vysvitá, že sudca Mgr. Miloš Greguš listom zo dňa 29.7.2013 poskytol odvolateľovi vysvetlenie na jeho žiadosť zo dňa 16.7.2013 v ktorom poukázal na to, že v zmysle rozvrhu práce mu bola vec 12C 163/2013 pridelená na prejednanie a rozhodnutie veci, o čom svedčí list na č.l. 62 spisu.

Aj v liste predsedu Okresného súdu Košice I bolo konštatované, že pri zmene zákonného sudcu bol zachovaný postup v súlade s rozvrhom práce Okresného súdu Košice I, ako aj zákon č. 757/2004 Z.z., a tak nedošlo k odňatiu zákonného sudcu v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy, ani v rozpore s článkom 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nepatričné sú úvahy odvolateľa o tom, že povinnosťou súdu bolo postúpiť návrh navrhovateľa Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., resp. požiadať Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

V danom prípade neboli dôvody, aby okresný súd postupoval podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., t.j. aby konanie prerušil, lebo rozhodnutie súdu v danej veci nezáviselo od otázky, ktorú nebol v tomto konaní oprávnený riešiť. Navyše dôvodom prerušenia podľa § 109 ods. 1 písm. b/ druhej vety O.s.p. nie je skúmanie rozporu právnych predpisov rovnakej právnej sily; predmetom konania Ústavného súdu je skúmanie súladu (zákonosti) právneho predpisu nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily. Nebol dôvod postupovať ani podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., lebo okresný súd nezistil dôvod požiadať Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože v predmetnej veci nebolo potrebné podať výklad komunitárneho práva.

K ďalšej časti odvolania, v ktorej odvolateľ vyslovil nespokojnosť s uznesením okresného súdu zo dňa 28.10.2013, č.k. 12C 163/2013-94, ktorým (súd) nepripustil zmenu návrhu, o ktorú navrhovateľ požiadal podaním zo dňa 23.9.2013, odvolací súd len dodáva, že zmena návrhu nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Ustanovenie § 95 ods. 1 O.s.p. dáva preto navrhovateľovi možnosť zmeniť návrh (len) so súhlasom súdu. To, či dôsledky určitého procesného postupu alebo úkonu súdu sú v súlade s touto zásadou, posudzuje len súd. Súd zmenu návrhu nepripustí (tiež) vtedy, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu (§ 95 ods. 2 O.s.p.). Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred navrhovateľom požadovanou zmenou návrhu, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkov vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny návrhu. Ani odvolací súd v rámci odvolacieho konania nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy (v právoplatnom rozhodnutí okresného súdu), na čom sa vzácné zhodla aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď rozhodnutie zo dňa 25.2.2010, sp.zn. 3 Cdo 234/2009).

Pokiaľ odvolateľ v odvolaní nesúhlasí s postupom súdu, ktorý zamietol jeho návrh na uloženie povinnosti odporkyni predložiť listinné dôkazy (označené aj v odvolaní), odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné :

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS SR 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania. Súd je oprávnený vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je toho názoru, že je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (viď § 120 ods. 1 O.s.p.).

Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré navrhol navrhovateľ, nemožno vyvodiť to, že okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci. Navrhované dôkazy navrhovateľom nemali totiž súvis s predmetom konania vo veci samej.

Z týchto dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, neostala odvolaciemu súdu iná možnosť len rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, t.j. potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, lebo súd prvého stupňa si vymienil rozhodnúť o trovách konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č.757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.